

NHỮNG NGƯỜI ĐANG HẾT LÒNG VỚI NGƯỜI THƯƠNG PHÉ BINH QL-VNCH

Diễn đàn người lính:

Trích một đoạn trong thư trả lời của Nguyễn Phan gửi trên Net cho một người xưng danh là Biệt Kích nghi ngờ sự trong sạch của những người đứng ra tổ chức các đại nhạc hội “Cám Ôn Anh, Người Thương Binh VNCH.”

Bà Hạnh Nhơn:

Một phụ nữ mặt mày phúc hậu, tuy đã trên 80 mà da dẻ vẫn trắng hồng biểu hiện cho một sự quang minh chánh trực, một người đầu óc rất minh mẫn. Tai lớn và dài biểu hiện cho sự đức độ và sống thọ. Hãy nhìn cho kỹ hình ảnh này, lẽ ra phải rót nước mắt vì tuổi của bà ta đúng ra bây giờ ngồi ăn tiền hưu, chỉ hưởng thụ những ngày cuối của cuộc đời của một nữ quân nhân. Nhưng vì ai? Vì mấy chữ “tình chiến hữu” và nghĩa “huynh đệ chi binh” mà bà đã đứng ra gánh vác trách nhiệm, để rồi còn bị cái vòng “thị phi” của những kẻ bất nhân, bất nghĩa gán cho.

Bà Hạnh Nhơn năm nay đã 85 tuổi, gần đất xa trời, ra đi không biết giờ phút nào. Với cái tuổi này mấy ai mà màng đến sự phú quý? Dù ở tôn giáo nào, với tuổi này họ cũng nghĩ đến sự tu hành, làm việc thiện để kiếm chút phước báu mà về cõi khác.

Việc làm giúp TPB/VNCH, bà Hạnh Nhơn đã thực hiện chương trình này cả chục năm về trước, nhưng chỉ trong phạm vi một số thân hữu và các hội đoàn nhỏ mà bà đã quen biết, hàng năm quyên góp được vài ngàn đô gửi về cho các chiến hữu. Theo sự hiểu biết của tôi thì bà đã nhờ ông Nam Lộc đứng ra để thực hiện tâm nguyện lớn lao này và phải mất nhiều lần theo kiểu tam cố thảo lư (như Lưu Bị đi cầu Khổng Minh) và phải mất cả năm sau mới được ông Nam Lộc nhận lời giúp bà.

Chính cái điều “tam cố thảo lư” này mà tôi càng kính trọng bà nhiều hơn nữa. Bà đã vì tình nghĩa huynh đệ chi binh mà phải đi nhờ một người có uy tín ở hải ngoại để hoàn thành cái tâm nguyện của mình là cứu anh em ở quê nhà đang sống trong sự đau khổ. Bà quả thật có trái tim Bồ Tát.

Riêng về ông Nam Lộc:

Theo tôi nghĩ: Ông cũng là người phàm như chúng ta, cũng sợ đụng vào tiền bạc lại dễ bị “chúng” chửi, nhất là ông ta là người vốn có tiếng tăm từ xưa đến nay. Có làm thêm chuyện này thì cũng chẳng tạo thêm uy tín hơn nữa, mà không chừng lại bị mang tiếng, đó là lý do ông ta ngần ngại không nhận lời giúp cho cho bà Hạnh Nhơn. Tôi có xem một đoạn Video, tôi không nhớ chính xác lời nói, nhưng câu chuyện đại khái như sau. Ông Nam Lộc vừa chảy nước mắt vừa kể lại trong video này:

“Chị Hạnh Nhơn đã gặp tôi mấy lần, để nhờ tôi đứng ra giúp chị tổ chức đại nhạc hội Cám Ôn Anh, nhưng tôi đã từ chối. Cho đến gần cả năm sau, bất ngờ tôi nhận được một lá thư của một người bạn từ VN gửi sang, anh ta viết: Lộc à! Tao không cần mày gửi tiền về cho tao, mà tao chỉ cần mày gửi cho tao một chai thuốc ngủ cực mạnh; với tấm thân tàn tật, tao khổ quá rồi! Tao không

còn tha thiết sống làm gì nữa, thuốc ở VN hầu hết là thuốc dỏm, tao sợ uống rồi mà không chết thì càng làm khổ thêm cho gia đình. Mà giúp tao nhé!”

Sau khi đọc lá thư, tôi đã chảy nước mắt và thao thức suốt đêm, sáng ngày tôi quyết định gặp chị Hạnh Nhơn để giúp chị. Mặc dù khi đó vợ tôi có phần ngần ngại vì làm những chuyện đụng vào tiền bạc thì dễ bị nhiều kẻ nói xấu. Nhưng tôi đã nói với vợ tôi: Mình làm một việc mà lương tâm thấy đúng và được nhiều người ủng hộ thì cứ việc làm, còn một thiếu số chống đối, gièm pha là quyền của họ. Làm sao mà tôi đến vào giường có thể làm một giấc êm thắm, không bị trần trọc thì cứ vậy mà làm”.

Một người kể từ khi đặt chân lên đất nước Hoa Kỳ, bỏ hầu hết thì giờ của mình để phục vụ cho người dân tỵ nạn, mấy ai đã làm được như ông Nam Lộc. Những ai ưa chỉ trích, xin hãy đưa một số hình ảnh của mình đã làm được như vậy, thì mới đủ tư cách phê bình những người này. Nếu không thì chỉ là một sự ganh tỵ, nhỏ mọn?

Hãy nhìn hình của ông ta: Da dẻ hồng hào, trán cao, gương mặt tươi cười tượng trưng cho một chính nhân quân tử, giọng nói êm ấm nhưng hùng hồn phát xuất từ lồng ngực đi ra, là người nói một là một, hai là hai; hứa với ai điều gì, nhất định phải thực hiện cho bằng được theo kiểu “quân tử nhất ngôn, tử mã nan truy”. Không như kẻ tiểu nhân, loại lưu manh chuyên tìm cách “thọc gậy bánh xe” thì giọng nói phát ra từ đầu môi chót lưỡi.

Tôi còn nghe một câu chuyện từ một người quen kể lại họ đã tổ chức đêm gây quỹ để cứu trợ đồng hương bị bão lụt ở Denver, Colorado. Hôm đó trời bão tuyết rất lớn ở New York, hầu hết các chuyến bay đi các tiểu bang khác đều bị hủy bỏ. Nhưng ông Nam Lộc đã liều mạng tìm mọi cách đi các chuyến bay vòng vo Tam Quốc, nghe nói trên chuyến máy bay ai nấy đều cầu nguyện gần suốt thời gian bay, rồi cuối cùng đã đến kịp chương trình để không làm cho ban tổ chức bị mất uy tín với đồng hương đến tham dự, vì bên ngoài cũng có một số người đang chống đối ban tổ chức. Tôi càng kính trọng ông ta sau khi biết câu chuyện này.

Nhạc sĩ Trúc Hồ

Một anh chàng tuổi dưới 50, chưa từng tham gia trong chế độ cũ miền Nam Việt Nam. Một người có tâm lòng ái quốc và chống cộng triệt để. Người đã gióng lên tiếng chuông kêu gọi hơn 150,000 chữ ký vào thỉnh nguyện thư. Người đã tạo ra một “Hội Nghị Diên Hồng” mà trong suốt 37 năm qua chưa một ai làm được.

Đó chính là những người đã vận động được nhiều cá nhân (nhân sĩ, văn nghệ sĩ...) hội đoàn đồng hương cùng đứng ra tổ chức từ hơn 5 năm nay các đại nhạc hội “Cám Ơn Anh, Người Thương Binh VNCH” để đồng hương tỵ nạn cộng sản gom góp nhau cứu trợ cho những thương binh, quả phụ bị bỏ lại sau chiến tranh bảo vệ đất nước trước sự xâm lăng của đế quốc cộng sản qua CSBV. Nếu như không làm được xin hãy cúi đầu, gục mặt đừng nên phá hoại công việc tốt đẹp này.

Nguyễn Phan

Nguồn: Internet E-mail by H.L. Thọ, K4-71/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, BĐTCĐT/SĐND QLVNCH chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, August 1st, 2012
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QL-VNCH*